

Advocaten / Avocats

MEMO

Bestemming : BZB-Fedafin

Namens: Michel Segers - MVVP

Betreft : Impact Boek 6 op verzekeringstussenpersonen

Datum: 24 februari 2025

Er wordt in huidige tekst gebruik gemaakt van de bewoording "verzekeringsagent". Uiteraard kan deze ook verwijzen naar verzekeringsmakelaar, subagent of andere kwalificaties als verzekeringstussenpersoon.

1. Waarom wordt de aansprakelijkheid van de verzekeringsagent (én de verzekeraar) wel (onnodig) verhoogd met inwerkingtreding van Boek 6 ?

1.1. Voor inwerkingtreding van Boek 6 BW: Zuiver contractuele grondslag

Het werd reeds meermaals bevestigd dat de relatie tussen verzekeringsdistributeurs en klanten van *contractuele aard* is.

Wat betreft de aard van de aansprakelijkheid van de verzekeringstussenpersoon, wordt algemeen aangenomen dat diens aansprakelijkheid ten opzichte van de (kandidaat) verzekeringnemer veelal een contractuele grondslag zal hebben.¹

¹ In die zin : J. VERMEIREN, "Responsabilité des intermédiaires d'assurance: coup d'oeil sur une jurisprudence volatile", *For.Ass.* 2020, afl. 200, 2; T. EEMAN, J. FOLLET en A. RONDAO ALFACE, "La responsabilité des courtiers d'assurances et l'assurance de cette responsabilité", *T.Verz.* 2012, 66; L. FRANKIGNOUL, "La responsabilité liée à l'exercice de l'intermédiation en bancassurfinance : quelques rappels utiles", *For.Ass.* 2011, 120; M. FONTAINE, *Verzekeringsrecht*, Brussel, Larcier, 2017, 718. Zie hierover ook uitgebreider : T. DUBUISSON, "La responsabilité professionnelle des intermédiaires d'assurance" in V. CALLEWAERT (ed.), *Responsabilités professionnelles*, Limal, Anthemis, 2020, 263; I. OLEKSY en L. CHHOR, "La responsabilité civile des intermédiaires d'assurances" in J. FAGNART (red.), *Responsabilités. Traité théorique et pratique*, Mechelen, Kluwer, 19.

Dat geldt in principe ook voor de werkzaamheden van de verzekeringstussenpersoon voorafgaand aan het sluiten van de verzekeringsovereenkomst: op dit moment is er namelijk in beginsel reeds sprake van een (dienstverlenings- of aannemings) overeenkomst tussen de klant en de distributeur.²

De verzekeringsdistributeur (in casu dan veelal de makelaar) kon dus voor 01.01.2025 enkel op contractuele grondslag worden aangesproken.

De verbonden verzekeringsagenten of subagenten konden voorheen niet rechtstreeks worden aangesproken door klanten.

1.2. Samenloop van contractuele en buitencontractuele aansprakelijkheid: de verzekeringsagent kan rechtstreeks buitencontractueel worden aangesproken vanaf 01.01.2025 (zowel haar vennootschap als haar bestuurders !)

Er wordt door sommige verzekeraars gesteld dat indien de agent een fout zou begaan die een contractuele tekortkoming betreft, de agent hiervoor niet buitencontractueel zou kunnen worden aangesproken worden door de klant.

Dit is uiteraard niet correct omdat het cumulverbod tussen contractuele en buitencontractuele vorderingen net werd uitgesloten door artikel 6.3. BW.

Artikel 6.3. Burgerlijk Wetboek beschrijft namelijk **letterlijk** dat de benadeelde iemand buitencontractueel kan aanspreken voor contractuele fout/schade:

*"Indien de **benadeelde echter op grond van de buitencontractuele aansprakelijkheid schadeloosstelling voor schade veroorzaakt door de niet-nakoming van een contractuele verbinten**is vordert van zijn medecontractant, kan deze medecontractant de verweermiddelen inroepen die voortvloeien uit zijn contract met de benadeelde, uit de wetgeving inzake bijzondere contracten en uit de bijzondere verjaringsregels van toepassing op het contract."*

(Artikel 6.3 § 1 tweede lid BW)

Het principe van artikel 6.3, § 1 BW houdt in dat samenloop tussen buitencontractuele en contractuele bepalingen toegelaten is. Contractanten kunnen dus ook een beroep doen op de buitencontractuele

² Zie hierover uitgebreider: T. DUBUISSON, "La responsabilité professionnelle des intermédiaires d'assurance" in V. CALLEWAERT (ed.), *Responsabilités professionnelles*, Limal, Anthemis, 2020, 263-264. Slechts uitzonderlijk en door een minderheid in de rechtspraak wordt een buitencontractuele grondslag weerhouden.

aansprakelijkheid indien een partij zijn contractuele verbintenis niet nakomt. Een schadelijder moet wel een keuze maken om ofwel een contractuele ofwel een buitencontractuele aansprakelijkheidsvordering in te stellen.

In het advies d.d. 14.08.2023 van de Commissie Verzekeringen binnen de FSMA³ werd duidelijk aangegeven dat dit zal leiden tot bijkomende aansprakelijkheden:

*“Deze wijziging dreigt een **uitbreiding van de dekkingsplicht** van de verzekeraars teweeg te brengen. Indien de benadeelde immers een **rechtsovereenkomst instelt op basis van een (geherkwalificeerd) buitencontractuele aansprakelijkheid in plaats van een contractuele aansprakelijkheid**, zou de verzekeraar dekking verschuldigd kunnen zijn hoewel hij rechtsovereenkomsten op basis van contractuele aansprakelijkheid had uitgesloten.”*

Als gevolg hiervan kan de verzekeringsagent rechtstreeks worden aangesproken door de klant hetgeen voor 1 januari 2025 niet mogelijk was. Dit geldt in ieder geval zeker voor verbonden agenten en verzekeringssubagenten. Alleszins verliezen de verzekeringsagenten door het nieuwe Boek 6 de bescherming van de beperkte aansprakelijkheid van hun vennootschap en kunnen nu ook de bestuurders van hun vennootschap rechtstreeks worden aangesproken door de klant.

1.3. Principe van de *lichtste fout* in buitencontractuele aansprakelijkheid (sneller vervuld dan een contractuele fout).

In tegenstelling tot bij contractuele wanprestaties, waar als schuld criterium de “*lichte fout*” geldt, verplicht bij buitencontractuele aansprakelijkheid elke fout – hoe licht ook – de dader ervan om het slachtoffer volledig te vergoeden. Voor de toepassing van artikel 1382-83 BW volstaat de “*lichtste fout*” o.⁴

Dit werd nogmaals bevestigd tijdens de besprekingen van het Boek 6.⁵ Het is opgemerkt tijdens het parlementaire debat dat de **drempel van een buitencontractuele fout wel eens vlug zou kunnen worden**

³ https://www.fsma.be/sites/default/files/media/files/2023-08/advice_c_2023_3.pdf

⁴ GOEDEME, B., COCKX, S., DE BUYZER, G., HECTORS, K., SCHOUPS, M., LEDENT-DE SMET, S., Buitencontractuele aansprakelijkheid, 184 in G. BAERT, Bestendig handboek privaatrechtelijk bouwrecht Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, losbl., 2 dln, januari 2024.

⁵ Nogmaals bevestigd in kader van Wetsvoorstel Boek 6, DOC 55 3213/001, 40. “Artikel 6.7 definieert het materiële bestanddeel van de fout en geeft de oorsprong ervan aan. Het omschrijft de fout als een schending van een wettelijke regel die een bepaald gedrag oplegt of van de algemene zorgvuldigheidsnorm die geldt in het maatschappelijk verkeer. (...) Het spreekt vanzelf dat de lichtste fout volstaat om tot aansprakelijkheid te leiden.”

bereikt, zoals bij een inbreuk op eisen van goed vakmanschap en goede beroepspraktijken.⁶

De lichtste fout in ons buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht zal ook nog steeds sneller voorhanden zijn dan de onlangs verruimde normen en regels van artikelen, 279, 281 en 284 van de wet verzekeringen (zijnde de gedragsregels binnen het kader van de IDD-regelgeving). Deze artikels blijven een preciezere formulering binnen hun *contractuele* opdracht.

Binnen een contractueel kader worden afspraken gekaderd en waar nodig exonerationebedingen opgenomen.⁷ Het openlaten van de mogelijkheid tot buitencontractuele vorderingen is dan ook onwenselijk.

De verzekeraar en verzekeringsagent kunnen normalerwijze hun contractuele verweermiddelen inroepen, indien deze tegenstelbaar werden gemaakt aan de klant. Het blijkt dat de contractuele documenten niet systematisch zouden worden aangepast aan het nieuwe Boek 6. Het is ook niet zeker dat de klant (vaak consument) kennis heeft genomen van de contractuele voorwaarden en de contractuele context (verzekeraar-agent) en de klant deze heeft aanvaard.

De verzekeringsagent heeft vaak geen eigen algemene voorwaarden waar men dit contractueel kader kan scheppen en exonerationebedingen voor zeer lichte fouten kan laten aanvaarden. Er kan in tegenstelling tot bij de banken niet worden teruggevallen op het algemeen reglement der bankverrichtingen.

Zelfs indien de verzekeraar en de verzekeringsagent alle wettelijke en gedragsregels hebben nageleefd (zoals IDD), kan een klant gelet op de zeer lage drempel van de “lichtste fout” via de weg van de buitencontractuele aansprakelijkheid erin slagen om de aansprakelijkheid van de verzekeraar of agent aan te tonen.

Als fictief voorbeeld kan worden gegeven:

- Een landbouwer ging een verzekering aan voor zijn stallen in 2020
- De landbouwer vergroot en vernieuwt zijn stallen met stockage van nieuwe machines eind 2024
- De landbouwer vraagt begin 2025 naar een nieuwe langetermijnsparenproduct en n.a.v. lange nieuwjaarswensen en

6 Parl.St. Kamer 2023-24, nr. 55-3213/007, 63.

7 “De buitencontractuele aansprakelijkheid vormt een sanctie voor elke fout die aanleiding heeft gegeven tot schade, zelfs de lichtste (*In lege Aquilia et culpa levissima venit*) (*4), terwijl de contractuele aansprakelijkheid afhankelijk is van de aard van het contract (art. 5.81 BW) en het eventueel voorhanden zijn van verruimende of beperkende aansprakelijkheidsclausules (die evenwel ook bij de buitencontractuele aansprakelijkheid worden gedoogd)”

bericht deelt deze terloops mee dat hij het goede jaar goed ingezet heeft met een uitbreiding van zijn stallen en nieuwe machines.

- Er ontstaat brand in de stallen in 2025 en deze branden uit inclusief de machines.
- De stallen blijken onderverzekerd te zijn
- De verzekeringsagent had ten tijde van het afsluiten van de polis in 2020 alles goed verzekerd
- De landbouwer verwijt de verzekeringsagent dat deze met zijn Nieuwjaars-mail van 2025 zijn polis had moeten actualiseren.
- Gelet op het feit dat buitencontractueel volstaat dat er de lichtste fout is tegen de principes van "goed vakmanschap" zou de landbouwer een kans maken

Dit is slechts één voorbeeld van toepassing doch zoals geweten overtreft de realiteit vaak de theorie inzake mogelijke toevalligheden die kunnen leiden tot kwalificatie van een lichtste fout.

1.4. De te betalen schadevergoeding bij buitencontractuele fout is groter dan deze bij contractuele fout en de verjaringstermijn is langer

De aquilische of buitencontractuele aansprakelijkheid verplicht bovendien tot **vergoeding van alle schade** en de contractuele slechts tot die welke voorzienbaar⁸ was bij het sluiten van de overeenkomst (op voorwaarde dat de schuldenaar te goeder trouw is: art. 5.87 voorheen 1150 oud BW) en het onmiddellijk en rechtstreeks gevolg is van de niet-uitvoering (art. 1151 oud BW, niet hernomen in Boek 5).⁹

Een contractuele vordering verjaart in principe na 10 jaar, terwijl een eis op grond van de buitencontractuele aansprakelijkheid onderworpen is aan een dubbele termijn: vijf jaar vanaf de kennisname door de benadeelde van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de aansprakelijke en twintig jaar vanaf het schadeveroorzakend feit (art. 2262bis oud BW).

1.5. Conclusie: De aansprakelijkheid van de verzekeringsdistributeur wordt vergroot

De aansprakelijkheid van de verzekeringsdistributeur wordt vergroot want:

8 Cass. 11 april 1986, Arr.Cass. 1985-86, 1091, Pas. 1986, I, 986 en RCJB 1990, 79, noot L. CORNELIS

9 DE BOECK, A., Precontractuele aansprakelijkheid, 241, Bijzondere Overeenkomsten OBO – Afl. 132.

- **Zowel de vennootschap van de verzekeringsdistributeur als de bestuurders worden aangesproken**
- **De verbonden verzekeringsagenten en subagenten kunnen voor het eerst rechtstreeks worden aangesproken (hoewel dit niet de bedoeling is conform het dwingend artikel 293 W. Verz. – infra.)**
- **De lichtste fout volstaat i.t.t. de lichte fout in het contractenrecht**
- **Een volledige vergoeding moet worden betaald i.t.t. de voorzienbare schade in het contractueel aansprakelijkheidsrecht**
- **De verjaringstermijnen kunnen langer zijn en de meest gunstige weg zal worden gekozen**

De uitsluiting van de buitencontractuele aansprakelijkheid voor verzekeraars en hun medewerkers en dus ook hun handelsagenten is een noodzaak.

Het betreft hier een uitsluiting voor bijkomende *materiële* gronden van aansprakelijkheid die anders nog verder en onnuttig zouden toenemen.

Verder (onder vraag nr. 4) wordt uiteengezet dat het vooral ook nodig is om een extra formele (personele) of procesrechtelijke grond uit te sluiten voor een klant of benadeelde. Een klant of benadeelde zou een vordering kunnen instellen tegen agenten, bestuurders en werknemers van zowel verzekeraar als de verzekeringsagent en dit enkel om druk uit te oefenen (zonder dat daarom sprake hoeft te zijn van enige fouten).

2. De uitsluiting van buitencontractuele aansprakelijkheid van de verzekeringsagent is niet strijdig met het dwingend recht (Geen ongeoorloofde afwijking van IDD of andere gedragsregels)

Alle bepalingen uit Boek 6 BW zijn principieel van *aanvullend* recht. Dat houdt in dat deze bepalingen niet het algemeen belang, maar slechts privébelangen beschermen. Daarom kunnen partijen van deze bepalingen op geldige wijze contractueel afwijken. Dit principe wordt overigens nog eens letterlijk herhaald in art. 6.2 en 6.3, § 1 en § 2 ("Tenzij de wet of het contract anders bepaalt [...]"). Dat betekent dat personen bij overeenkomst hun buitencontractuele aansprakelijkheid kunnen beperken, uitsluiten of net uitbreiden.¹⁰

10 D'HONDT, L., LIEVENS, S., SCHOLLAERT, V., TANGHE, T., [Focus op buitencontractuele aansprakelijkheid] Buitencontractuele aansprakelijkheid, Reeks 'Focus op het recht', Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, 2024, 1.

Exoneratiebedingen voor buitencontractuele aansprakelijkheid zijn geldig zolang de fout

- (i) niet het leven of de fysieke integriteit van een persoon aantast
- (ii) of zou zijn veroorzaakt door zijn opzettelijke fout.

(Artikel 5.89 derde lid BW inzake geldigheid bevrijdingsbedingen).

Er is dan ook geen enkele reden waarom de buitencontractuele aansprakelijkheid niet zou kunnen worden uitgesloten. De volledige uitsluiting van buitencontractuele aansprakelijkheid van een bank- en verzekeringsagent heeft dan ook niet tot gevolg dat dit in tegenstrijd zou staan met andere dwingende wetten of reglementaire kaders waar geen afstand of exoneratie voor wordt gedaan.

De verzekeringsagent blijft nog steeds binnen zijn (contractuele) activiteiten en opdrachten verantwoordelijk voor de naleving van de fundamentele gedragsregels¹¹ en de overige toepasselijke gedragsregels.¹²

De agent zal zich desgevallend moeten verantwoorden voor niet naleving van de regels van IDD binnen een contractuele context (met principaal/verzekeraar) ofwel institutioneel (t.a.v. de FSMA).

Door de uitsluiting van de buitencontractuele aansprakelijkheid zal een klant zich niet rechtstreeks op een buitencontractuele fout kunnen beroepen om bv. rechtsreeks een procedure op starten tegen de (verzekerings)agent.

De klant zal evenwel nog steeds zoals voorheen zich kunnen beroepen op de niet naleving van de IDD regels ten aanzien van de verantwoordelijke verzekeringsonderneming of tussenpersoon (makelaar) conform artikel 293 W. Verz.¹³ De verzekeraar kan zoals voorheen de verzekeringsagent hierop aanspreken of de FSMA kan optreden tegen de agent persoonlijk.

Er is m.a.w. geen uitholling of afwijking van de dwingende IDD of andere regels.

3. Waarom is de mogelijkheid tot buitencontractuele aansprakelijkheidstelling van de agent niet wenselijk voor de verzekeraar ?

Gelet op het feit dat de buitencontractuele aansprakelijkheid van aanvullend recht is, wordt in alle gezaghebbende rechtsleer en nieuwsberichten van juridische dienstverleners aangeraden om deze

11 Artikel 279 § 1. Wet Verzekeringen: "Verzekeringsdistributeurs zetten zich altijd op *loyale, billijke en professionele wijze* in voor de belangen van hun klanten wanneer ze aan verzekeringsdistributie doen."

12 https://www.fsma.be/sites/default/files/media/files/2022-01/fsma_2022_06_nl.pdf

13 Ondermeer artikel 5 20°, 21°, 260, 261, 293 Wet betreffende de verzekeringsdistributie

zoveel als mogelijk uit te sluiten voor bestuurders, werknemers en commerciële partners (en dit ook in de verzekeringswereld).¹⁴

Ook in de sector van de verzekeringswereld wordt gewaarschuwd voor bijkomende vorderingen. In het vakblad Life & Benefits waarschuwt J. VAN GYSEGEM in het kader van een verzekeringscasus als volgt¹⁵:

"In de toekomst zou een contractpartij niet enkel de tegenpartij kunnen dagvaarden maar ook de werknemer of bestuurder van de tegenpartij die verantwoordelijk wordt geacht voor de schending van het contract. Zo'n vordering zou kunnen worden ingesteld als drukkingsmiddel. De dagvaarding van een onderneming is dagelijkse kost; maar wanneer de Gerechtsdeurwaarder zich met de dagvaarding ook aanbiedt op het thuisadres van de CEO of van een werknemer stijgt de kans dat de procedure de nodige aandacht krijgt binnen de onderneming aanzienlijk.

*Een onderneming die wenst te vermijden om op die manier onder druk te komen staan, zal er goed aan doen om in haar contracten met klanten en leveranciers de mogelijkheid uit te sluiten voor de klant of leverancier om de aansprakelijkheid van werknemers of bestuurders van de onderneming in te roepen. Het valt te verwachten **dat een dergelijk clause voortaan min of meer standaard in contracten zal worden opgenomen.**"*

De implicatie van meerdere aangesproken partijen bij een aansprakelijkheidsdossier zorgt altijd voor toenemende risico's, kosten en moeilijkheden bij de behandeling:

- **De diverse partijen zullen elkaar met de vinger wijzen:** De Agent zal stellen dat de aangereikte documentatie van de verzekeraar (onder wiens verantwoordelijkheid) hij valt tekort schiet.
Indien een dossier te traag zou zijn behandeld geweest dan zullen Verzekeraar en verzekeringsagent naar elkaar verwijzen wie nu het meeste tijd zou verloren hebben ;
- **De druk die gelegd kan worden op het aansprakelijk stellen** van bestuurders en werknemers is veel groter: men zal dus veel sneller geneigd zijn om toegevingen te doen terwijl dit vaak niet nodig is;

¹⁴<https://corporatefinancelab.org/2024/03/29/bestuurders-na-het-wegvallen-van-de-immuniteit-van-uitvoeringsagent-wat-kan-de-rechtspersoon-doen-om-zijn-bestuurders-te-beschermen/> ; <https://corporatefinancelab.org/2023/03/10/van-de-quasi-immune-naar-de-quasi-vogelvrije-uitvoeringsagent-wetsvoorstel-boek-6-bw/>

¹⁵ J. VAN GYSEGEM, Verruimde aansprakelijkheid van bestuurders en hulppersonen, Life & Benefits, nr. 8, 2024, 7.

- De aansprakelijkheids**verzekeraar van de verzekeringsagent kan ervoor kiezen** om een compromis te sluiten (bemiddeling) terwijl dit voor de verzekeraars en alle andere verzekeringsagenten een slecht compromis is ;
- Voor de verzekeraar is er geen controle meer over aansprakelijkheidsdossiers als de verzekeringsagent (en zijn verzekeraar) verkiest een minnelijke schikking af te sluiten met de klager (klant) (ondanks de rapporteringsplichten in bepaalde functies)
- ...

Het kan ook moeilijk worden aangenomen dat de verzekeraars zelf niet de nodige juridische documentatie hebben voorbereid om ervoor te zorgen dat hun eigen bestuurders en werknemers niet zouden kunnen worden aangesproken door derden. Dit moet dan ook gebeuren voor de verzekeringsagenten.

4. Waarom de uitsluiting van buitencontractuele aansprakelijkheidstelling van de verbonden verzekeringsagent en verzekeringssubagenten aangewezen is in het bestaande wettelijke kader ?

De verzekeringsondernemingen die de buitencontractuele aansprakelijkheid van hun verbonden verzekeringsagenten niet uitsluiten kunnen o.i. worden aangesproken op een inbreuk van het principe van artikel 293 Wet Verzekeringen:

"Verzekeringsondernemingen die samenwerken met verbonden verzekeringsagenten, zijn volledig en onvoorwaardelijk burgerlijk aansprakelijk voor elke handeling of elk verzuim van die verbonden verzekeringsagenten die in naam en voor rekening van die ondernemingen optreden, in zoverre die handeling of dat verzuim betrekking heeft op de gedragsregels vervat in hoofdstuk 5 van dit deel of in de bepalingen ter uitvoering ervan.

De verzekeringsondernemingen zien erop toe dat de verbonden verzekeringsagenten met wie zij samenwerken, kenbaar maken in welke hoedanigheid zij optreden ²[als zij zakendoen met een klant of een potentiële klant]².

De verzekeringsondernemingen dienen de werkzaamheden van de verbonden verzekeringsagenten met wie zij samenwerken, te controleren."

Artikel 293 W.Verz. voorziet dus in de volledige en onvoorwaardelijke burgerlijke aansprakelijkheid van verzekeringsondernemingen voor haar verbonden verzekeringsagenten. Daarnaast zijn ook nog agenten en makelaars op dezelfde manier verantwoordelijk voor hun subagenten.¹⁶

De Memorie van Toelichting **voorziet de mogelijkheid om daarna verhaal uit te oefenen op de agenten.**¹⁷

De reden voor deze bepaling is dat een verbonden agent erop moet kunnen vertrouwen dat de beleidslijnen en procedures van zijn principaal in overeenstemming zijn met de gedragsregels (aldus nog de Memorie van Toelichting). Het is eerst de verzekeringsonderneming die moet worden aangesproken.

Het strookt dan ook niet met de dwingende regelgeving van artikel 293 W. Verz. dat de verbonden verzekeringsagent of subagent rechtstreeks burgerlijk aansprakelijk zou kunnen worden gesteld door de klanten.

Conclusie: De burgerrechtelijke aansprakelijkheid van deze agenten op grond van het buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht zouden dan ook moeten worden uitgesloten, conform lezing van artikel 293 W. Verz.

5. De banken sloten de buitencontractuele aansprakelijkheid van de bankagenten wel uit. Het is om dezelfde logica en redenen dat dit bij verzekeringsagenten ook moet.

Alle banken hebben een uitsluiting van de aansprakelijkheid voorzien en dit meestal in de algemene voorwaarden aan de klant.

Gelet op het feit dat er heel wat polissen worden herbekeken als gevolg van het Boek 6, is het uiteraard eenvoudig om een exoneratieclausule te laten insluiten in de polissen. Voor bestaande polissen zou zulke opname

16 Artikel 293 § 2 W. Verz. "Verzekerings- of herverzekeringsagenten en verzekerings- of herverzekeringsmakelaars die samenwerken met subagenten, zijn volledig en onvoorwaardelijk burgerlijk aansprakelijk voor elke handeling of elk verzuim van die verzekerings- of herverzekeringssubagenten die voor hun rekening optreden. De verzekerings- of herverzekeringsagenten en de verzekerings- of herverzekeringsmakelaars zien erop toe dat de subagenten met wie zij samenwerken, kenbaar maken in welke hoedanigheid zij optreden als zij zakendoen met een klant of een potentiële klant. De verzekerings- of herverzekeringsagenten en de verzekerings- of herverzekeringsmakelaars dienen de werkzaamheden van de verzekerings- of herverzekeringssubagenten met wie zij samenwerken, te controleren."

17 Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot omzetting van Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie, *Parl.St.* Kamer 2017-18, 54, 3297/001, 52. "Er moet worden opgemerkt dat de verzekeringsonderneming die de verantwoordelijkheid zou moeten dragen voor handelingen of verzuimen van haar agenten, over een beroepsmogelijkheid tegen die agenten zal beschikken."

kunnen via een vervaldagbericht of mededeling wijziging van polisvoorwaarden (waarmee voor de verzekerde uiteindelijk niets verandert en deze niet in een nadeligere contractuele positie wordt geplaatst dan voor 1 januari 2025).

Michel Segers – 24.02.2025

michel.segers@mvvp.be